

slag, hvorefter Kommissionens Sammensætning kommer til at ligne Sammensætningen af de nuværende Jernbane-Expropriations- og Taxationskommissioner. Man foreslaar nemlig, at for hver Kommune, hvor Expropriationen agtes foretagen, skal der vælges 2 Delegerede af Byraadet eller Sogneraadet til at tiltræde Kommissionen. Saaledes vilde efter vor Formening Lodsseierne fremtidig blive noget heldigere stillede, idet Kommissionerne saae 2 Delegerede valgte af Amtsraadene, og 2, valgte af Sogneraadene, der ved Siden af de 3 af Regjeringen valgte komme til at afgjøre de herhen hørende Spørgsmaal. Der er den Forskjel mellem de her foreslaaede Kommissioner og Jernbane-Expropriationskommissionen, at her giver man de Medlemmer, der ere valgte af Sogneraadene, fuld Stemmeret, hvilket næppe er Tilfældet efter Loven af 1845, hvorefter de kun tiltræde. — Hvad Vædringsforslaget Nr. 3 til § 3 angaar, hvorefter Paragrafen skal udgaa, er det i Overensstemmelse med, hvad jeg før udtalte, at Udvalget ikke har fundet Anledning til her at gaa ind paa at give samtlige Kommuner Ret til at fordre Vandforsyningsanlæg. Finder en Kommune det nødvendigt at gjøre noget Saadant, maa den efter Udvalgets Anskjuelse henvende sig til Lovgivningsmagten, som da afgjør Spørgsmaalet. Med disse saa Bemærkninger skal jeg indstille Lovforslaget saavel som de stillede Vædringsforslag til det høie Things Vedtagelse.

Judenrigsministeren (Singer Slev):

Det kan jo ikke negtes, at de Vædringsforslag, som det ærede Udvalg har stillet til det af mig fremsatte og af Landstinget vedtagne Lovforslag, ere meget indgribende. Lovforslaget gik for det Første ud paa at bemyndige Kjøbenhavns Kommune til at disponere over de Arealer, som udfordres til Anlæg, der tilfigte Forbedring eller Forøgelse af Stadens Vandforsyning. Det har man begrændset saaledes, at det kun bliver i de nærmeste Aar, at Kommunen faar en saadan Ret; det vil altsaa sige, at hvis man ikke i Løbet af 4 Aar kan blive færdig med de herhen hørende Arbejder, hvilket jeg maa anse for tvivlsomt — naturligvis kan jeg ikke udtale mig bindende om disse Forhold — saa maa Kommunen igjen henvende sig til Lovgivningsmagten for at faae fornøden Bemyndigelse til Expropriation. Jeg skal erkjende, at tidligere Love af denne Art har man givet paa Aaremaal, og jeg skal derfor ikke modsætte mig Vædringsforslaget til § 1, som begrændser den almindelige Bemyndigelse til en Bemyndigelse

paa 4 Aar, idet jeg selvfølgelig erkjender, at Loven er brugbar dermed, da man, hvis det senere findes nødvendigt, igjen kan henvende sig til Lovgivningsmagten. Jeg kan med det Samme omtale Vædringsforslaget til § 3, som ganske simpelt gaar ud paa at udstemme Paragrafen, thi jeg mener, at det hviler paa den samme Tanke. Det hviler nemlig paa den Tanke, at naar en Kommune maatte ønske Anlæg i den Retning og Expropriationer dertil, skal den have Lov for hvert enkelt Tilfælde. Jeg tror, jeg kan udtrykke det saaledes, saa ere vi vist enige om Forstaaelsen. Jeg skal for Resten indrømme, at efter den Forsigtighed, man overalt har vist og ogsaa bør vise med Expropriationer, kan der ikke principielt indvendes Noget derimod. Altsaa i Stedet for en almindelig Bemyndigelse, hvorefter Regjeringen kan sige til Kommunerne: I kunne expropriere, maa man hver enkelt Gang komme til Rigsdagen og have Bemyndigelse. Jeg skal altsaa heller ikke modsætte mig det Vædringsforslag; jeg erkjender Betydningen af det. Endelig er der det tredie Vædringsforslag til § 2, som gaar ud paa, i Korthed sagt, at den Kommune, hvori de Lodsseiere bo, for hvem man ønsker at expropriere, skal ved sin Kommunalbestyrelse kunne vælge 2 Medlemmer til at indtræde i Expropriations- og Taxationskommissionen. Man vil altsaa søge en Betyggelse deri, at man forstærker det kommunale Element i Taxationskommissionen. Om det i og for sig er fornødent, om ikke den nuværende Sammensætning er ligesaa upartisk, skal jeg ikke komme ind paa. Jeg skal ikke modsætte mig dette bestemt. Jeg maa anse det Lovforslag, der vedtages, hvis Udvalgets Forslag føres igjennem, for ogsaa at være en brugbar Lov, og det er det, det for mig i dette Forhold fornemmelig kommer an paa. Jeg skal altsaa ikke modsætte mig noget af de af Udvalget stillede Vædringsforslag.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Vædringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget:

I første Linie efter „til“ sættes „i Aarene 1890 til 1894“.

vedtoges uden Afstemning.

Lovforslagets § 1 med den vedtagne Vædring, saahdende: